

Sygn. akt XVII AmA 59/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 marca 2022 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, Wydział XVII Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Bogdan Gierzyński

Protokolant: sekretarz sądowy Magdalena Żabińska

po rozpoznaniu w dniu 28 marca 2022 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania (...) **Spółki Akcyjnej w restrukturyzacji z siedzibą w G.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów**

o stwierdzenie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 6 lipca 2020 r., Nr (...)

1. Zmienia zaskarżoną decyzję w pkt. III w ten sposób, że dodaje pkt. [7] o treści: „powyższe oświadczenie powinno znajdować się na stronie przez okres 3 miesięcy od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji”;
2. Zasądza od (...) Spółki Akcyjnej w restrukturyzacji z siedzibą w G. na rzecz Prezesa Urzędu Ochrony i Konkurencję kwotę 720 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Bogdan Gierzyński

Sygn. akt XVII AmA 59/20

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów decyzją z dnia 6 lipca 2020 r., Nr (...)

I. Na podstawie art. 27 ust. 1 i ust. 2, w związku z art. 24 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (t.j. Dz.U. z 2020 r., poz. 1076), po przeprowadzeniu wszczętego z urzędu postępowania w sprawie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów uznaje za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, zachowanie (...) S.A. z siedzibą w G., polegające na nieobniżaniu, w przypadku przedterminowej spłaty kredytu konsumenckiego, całkowitego kosztu kredytu o koszty „opłaty przygotowawczej”, które dotyczą okresu, o który skrócono czas obowiązywania umowy, co jest niezgodne z art. 49 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim (Dz.U. z 2019 r. poz. 1083 ze zm.) oraz godzi w zbiorowe interesy konsumentów - i stwierdza zaniechanie jej stosowania z dniem 30 września 2019 r.

II. Na podstawie art. 27 ust. 1 i ust. 2, w związku z art. 24 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (t.j. Dz.U. z 2020 r., poz. 1076), po przeprowadzeniu wszczętego z urzędu postępowania w sprawie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów uznaje za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, działanie (...) S.A. z siedzibą w

G., polegające na uzależnieniu wcześniejszej spłaty kredytu od wcześniejszego poinformowania przez konsumenta o zamiarze dokonania takiej spłaty, co stanowi naruszenie art. 48 ust. 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz.U. z 2019 r. poz. 1083 ze zm.) oraz godzi w zbiorowe interesy konsumentów - i stwierdza zaniechanie jej stosowania z dniem 30 września 2019 r.

III. Na podstawie art. 26 ust. 2, w związku z art. 27 ust. 4 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (t.j. Dz.U. z 2020 r., poz. 1076), po przeprowadzeniu postępowania w sprawie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów nakłada na (...) S.A. w G. obowiązek usunięcia trwających skutków naruszeń zbiorowych interesów konsumentów, opisanych w pkt I i pkt II sentencji decyzji poprzez:

1) złożenie jednokrotnego oświadczenia o następującej treści:

„W związku z decyzją Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wydaną w dniu 2020 r. nr (...) S.A. z siedzibą w G. informuje, że stosowała praktyki naruszające zbiorowe interesy konsumentów polegające na:

a) nieobniżaniu w przypadku przedterminowej spłaty kredytu konsumenckiego całkowitego kosztu kredytu o koszty opłaty przygotowawczej, które dotyczą okresu, o który skrócono czas obowiązywania umowy, co jest niezgodne z art. 49 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim (Dz.U. z 2019 r., poz. 1083 ze zm.),

b) uzależnieniu wcześniejszej spłaty kredytu od wcześniejszego poinformowania przez konsumenta o zamiarze dokonania takiej spłaty, co stanowi naruszenie art. 48 ust. 2 ustawy o kredycie konsumenckim (Dz.U. z 2019 r. poz. 1083 ze zm.) oraz godzące w zbiorowe interesy konsumentów.

c) Decyzja Prezesa UOKiK nr (...) z dnia ... 2020 r. dostępna jest pod adresem www.uokik.gov.pl, w następujący sposób:

[1] czarną czcionką (kod szesnastkowy RGB #000000) ARIAL na białym tle (kod szesnastkowy RGB #ffffff),

[2] tekst powyższego oświadczenia wyjustowany,

[3] czcionką pogrubioną (bold) fragment: (...) S.A. z siedzibą w G., informuje, że stosowała praktyki naruszające zbiorowe interesy konsumentów polegające na: nieobniżaniu w przypadku przedterminowej spłaty kredytu konsumenckiego całkowitego kosztu kredytu o koszty opłaty przygotowawczej, które dotyczą okresu, o który skrócono czas obowiązywania umowy”,

[4] w górnej części strony głównej domeny (...) i na każdej innej stronie internetowej przedsiębiorcy zastępującej tę stronę w przyszłości, bez możliwości zamknięcia informacji przez użytkownika; oświadczenie ma być widoczne przez cały czas, gdy użytkownik jest na stronie (oświadczenie nie może przybrać formy np. rotacyjnego banera czy slajdera),

[5] czcionka powinna odpowiadać wielkości czcionki zwyczajowo używanej na ww. stronie internetowej, tekst umieszczony w ramce, o rozmiarze takim, aby była ona w całości wypełniona oświadczeniem, o którym mowa w niniejszym punkcie, z uwzględnieniem marginesu 2,5 cm z każdej strony,

[6] fragment: „Decyzja Prezesa UOKiK nr (...)” będzie stanowić hiperłącze prowadzące do strony internetowej: [https://\(...\)](https://(...)).

2) Przekazanie przez (...) S.A. z siedzibą w G. listem poleconym, w terminie miesiąca od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji, każdemu konsumentowi, który: w okresie od dnia 16 maja 2016 r. do dnia 30 września 2019 r. spłacił przed terminem (przed zakończeniem umowy) pożyczkę uzyskaną w (...) S.A. z siedzibą w G. albo w okresie od dnia 16 maja 2016 r. do dnia 30 września 2019 r. zawarł „Umowę pożyczki gotówkowej” i spłacił ją przed terminem (przed zakończeniem umowy), pisma zawierającego następującą informację:

3) „W związku z decyzją Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wydaną w dniu 2020 r. nr (...) S.A. z siedzibą w G. informuje, że stosowała praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów polegającą na nieobniżaniu w przypadku przedterminowej spłaty kredytu konsumenckiego całkowitego kosztu kredytu o koszty „opłaty przygotowawczej”, które dotyczą okresu, o który skrócono czas obowiązywania umowy, co jest niezgodne z art. 49 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim (Dz.U. z 2019 r., poz. 1083 ze zm.) oraz godzi w zbiorowe interesy konsumentów.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że w związku z wcześniejszą spłatą przez Panią/Pana pożyczki w celu odzyskania nadpłaconej kwoty istnieje możliwość złożenia reklamacji. Reklamację należy przesłać pocztą na adres: [(...) S.A. uzupełni adres], złożyć osobiście w lokalu spółki albo pośrednika (...) S.A. lub drogą mailową na adres: [(...) S.A. uzupełni adres mailowy] wraz ze wskazaniem sposobu dokonania zwrotu nadpłaconej kwoty (np. przelew na konto pożyczkobiorcy, przekaz pocztowy na adres pożyczkobiorcy etc.).”

4) dokonanie zwrotu - w ramach przysporzenia konsumenckiego - części opłaty przygotowawczej, proporcjonalnie do okresu, o który skrócono czas obowiązywania umowy pożyczki w związku z jej wcześniejszą spłatą, konsumentom, którzy w okresie od dnia 16 maja 2016 r. do dnia 30 września 2019 r. spłacili przed terminem (przed zakończeniem umowy) pożyczkę uzyskaną w (...) S.A. z siedzibą w G. albo w okresie od dnia 16 maja 2016 r. do dnia 30 września 2019 r. zawarli „Umowę pożyczki gotówkowej” i spłacili ją przed terminem (przed zakończeniem umowy) oraz złożą reklamację, o której mowa w pkt III.2 niniejszej decyzji. Ww. zwrotu (...) S.A. z siedzibą w G. dokona w terminie 30 (trzydziestu) dni od złożenia reklamacji, w sposób wskazany przez konsumenta w reklamacji.

IV. Na podstawie art. 105 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 256 ze zm.), w związku z art. 83 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (t.j. Dz.U. z 2020 r., poz. 1076), umarza się postępowanie w sprawie stosowania przez (...) S.A. z siedzibą w G. praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, polegającej na naruszeniu obowiązku udzielenia konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji poprzez niezamieszczanie w umowach pożyczki zawieranych z konsumentami informacji o prawie konsumenta do częściowej spłaty kredytu przed terminem, co może naruszać art. 30 ust. 1 pkt 16 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz.U. z 2019 r., poz. 1083 ze zm.).

V. Na podstawie art. 77 ust. 1 w związku z art. 80 i 83 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 264 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2020 r., poz. 256 ze zm.) Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów obciąża (...) S.A. z siedzibą w G. kosztami postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów w kwocie 31,20 zł (słownie: trzydzieści jeden złotych 20/100) i zobowiązuje do ich zwrotu Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji.

Od powyższej decyzji odwołanie złożył (...) S.A. w restrukturyzacji z siedzibą w G. zaskarżając ją w części, tj. w zakresie punktu I, II, III oraz V.

Odwołujący zarzucił zaskarżonej decyzji:

I. Naruszenie przepisów postępowania, tj.:

1. § 5 ust. 1 pkt. 2 Statutu Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów stanowiącego załącznik do Zarządzenia Nr 272 Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 grudnia 2019 r. w sprawie nadania statutu Urzędowi Ochrony Konkurencji i Konsumentów w zw. z art. 34 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (t.j. Dz. U. z 2020 r., poz. 1076 - dalej jako: u.o.k.k.) oraz w zw. z art. 6 i art. 19 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 256 z późn. zm.- dalej jako: k.p.a.) w zw. z art. 83 u.o.k.k. poprzez prowadzenie Postępowania przez Delegaturę Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów we W. i wydanie decyzji przez Dyrektora Delegatury z naruszeniem przepisów o właściwości rzeczowej oraz miejscowej, gdyż Delegatura

właściwą w przypadku skarżącego, którego siedziba znajduje się w G. powinna być Delegatura w G., co skutkuje nieważnością decyzji zgodnie z art. 156 § 1 pkt 1) k.p.a. w zw. z art. 83 u.o.k.k.;

2. art. 7 k.p.a. w zw. z art. 83 u.o.k.k. oraz art. 233 § 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 1460 z późn. zm.- dalej jako: k.p.c.) w zw. z art. 84 u.o.k.k., polegające na braku wszechstronnego rozważenia zebranego materiału oraz ocenie wiarygodności i mocy dowodów w sposób sprzeczny z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, skutkujące błędnym i dowolnym ustaleniem stanu faktycznego sprawy, w szczególności poprzez:

a) całkowicie chybione twierdzenie, że skarżący w dalszym ciągu dysponuje środkami pobranymi od konsumentów z tytułu nieobniżania w przypadku wcześniejszej spłaty opłaty przygotowawczej w sytuacji, gdy skarżący przedstawił rachunek zysków i strat ze sprawozdania finansowego spółki za rok 2017, w którym wyszczególniono okres 01.01.2016 r.-31.12.2016 r. oraz 01.01.2017 r.- 31.12.2017 r., z których jasno wynika, że koszty niezwiązane z okresem kredytowania, które dotyczyły opłaty przygotowawczej stanowiły w 2016 r. 17,3% oraz w 2017 r. 16,6 % kapitału udzielanych pożyczek, a co za tym idzie w sytuacji stosowania opłaty przygotowawczej w wysokości 15 % kapitału pożyczki skarżący tytułem tej opłaty musiał pokryć koszty związane z udzieleniem kredytu konsumenckiego;

b) nieuwzględnienie przez organ prokonsumenckiej postawy skarżącego w toku postępowania objawiającej się zmianami zapisów umownych w toku postępowania, a także niejasności przepisów w przypadku praktyki wskazanej w pkt I decyzji, które zostały rozstrzygnięte dopiero wyrokiem Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 11 września 2019 r. w sprawie C-383/18, jak również faktu, iż skarżący nigdy wcześniej nie dopuścił się żadnej praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów;

c) błędne i dowolne ustalenie, jakoby postanowienie § 4 ust. 2 stosowanego przez skarżącego wzorca umowy pożyczki uniemożliwiało pożyczkobiorcy bezwarunkowe skorzystanie z uprawnienia do przedterminowej spłaty kredytu z pominięciem art. 65 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. ustawy Kodeks cywilny (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 1145 z późn. zm.- dalej jako: k.c.).stosownie, do którego „w umowach należy raczej badać, jaki był zgodny zamiar stron i cel umowy, aniżeli opierać się na jej dosłownym brzmieniu”, tym bardziej, że skarżący już w toku postępowania sygnalizował, iż zawarty w umowie zapis określa tylko możliwości określonych działań kredytobiorcy zamierzającego wcześniej dokonać spłaty pożyczki, a nie obowiązek ich wykonania, a ponadto jeszcze przed wydaniem decyzji w niniejszej sprawie dokonał zmiany treści w/w zapisu.

II. Naruszenie przepisów prawa materialnego tj.:

1. art. 27 ust. 1 i ust 2 u.o.k.k., w związku z art. 24 ust. 1 i 2 u.o.k.k. oraz art. 49 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 1083 - dalej jako u.k.k.) polegające na błędnym przyjęciu, że skarżący nie obniżał całkowitego kosztu kredytu o koszty kredytu, które dotyczą okresu, o który skrócono czas obowiązywania umowy w przypadku spłaty całości pożyczki przed terminem spłaty określonym w umowie pożyczki, podczas gdy skarżący odpowiednio obniżał koszty pożyczki, które były związane z okresem kredytowania w przypadku jej wcześniejszej spłaty tj. odsetek oraz opłaty administracyjnej, a zatem nie stosował praktyki, co do której można by uznać, że narusza zbiorowe interesy konsumentów, a brak obniżenia przy wcześniejszej spłacie opłaty przygotowawczej wynikał z faktu, że dotyczyła ona kosztów ponoszonych przez skarżącego nie związanych z okresem kredytowania, a brzmienie art. 49 ust. 1 u.k.k. budziło wątpliwości interpretacyjne, które zostały rozstrzygnięte dopiero wyrokiem Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 11 września 2019 r. w sprawie C-383/18;

2. art. 27 ust. 1 i ust 2 u.o.k.k., w związku z art. 24 ust. 1 i 2 u.o.k.k. oraz art. 48 ust. 2 u.k.k. polegające na błędnym przyjęciu, że skarżący uzależniał wcześniejszą spłatę kredytu od wcześniejszego poinformowania przez konsumenta o zamiarze dokonania takiej spłaty, co stanowi naruszenie art. 48 ust. 2 u.k.k., podczas gdy skarżący nigdy nie miał na celu utrudniania konsumentom wcześniejszej spłaty pożyczki, a użyte przez niego sformułowanie „O zamiarze dokonania spłaty Pożyczkobiorca powinien poinformować Pożyczkodawcę” nie stanowiło warunku, którego

niedotrzymanie miałyby dla konsumenta jakiegokolwiek negatywne konsekwencje, a zatem nie stosował praktyki, co do której można by uznać, że narusza zbiorowe interesy konsumentów;

3. art. 26 ust. 2 w zw. z art. 27 ust. 4 u.o.k.k. poprzez błędne uznanie, że zamieszczenie informacji o treści wskazanej w pkt. III ppkt. 1) decyzji na stronie internetowej skarżącego stanowi środek proporcjonalny i konieczny do usunięcia trwających skutków naruszenia zbiorowych interesów konsumentów, w sytuacji, gdy zarzucana w pkt. I oraz II decyzji praktyka dotyczyła wyłącznie zindywidualizowanych kredytobiorców, którzy dokonali wcześniejszej spłaty pożyczki, przez co za środek proporcjonalny i konieczny nie można uznać informacji skierowanej do nieoznaczonego adresata, którego zarzucana praktyka nie dotyczyła, w szczególności, że sposób w jaki powyższa informacja ma zostać opublikowana sprawi, iż pozostała część informacji zamieszczonych na stronie internetowej skarżącego dla potencjalnych klientów stanie się nieczytelna, tym bardziej, że w decyzji nie określono czasu obowiązywania nałożonego na skarżącego obowiązku, a co za tym idzie nie wiadomo jak długo oświadczenie to miałyby się znajdować na stronie internetowej skarżącego.

4. art. 26 ust. 2 w zw. z art. 27 ust. 4 u.o.k.k. oraz art. 49 ust. 1 u.k.k. poprzez całkowicie dowolne stwierdzenie, że skarżący zgodnie z pkt. III ppkt. 2) skarżonej decyzji powinien listem poleconym w terminie miesiąca od dnia jej uprawnomocnienia wysłać każdemu konsumentowi, które w okresie od dnia 16 maja 2016 r. do dnia 30 września 2019 r. spłacił pożyczkę przed terminem informację o możliwości złożenia reklamacji, a także zgodnie z pkt. III ppkt. 3) skarżonej decyzji dokonać zwrotu części opłaty przygotowawczej, proporcjonalnie do okresu, o który skrócono czas obowiązywania umowy pożyczki, w związku z jej wcześniejszą spłatą w sytuacji, gdy wątpliwości interpretacyjne wynikające z treści art. 49 ust. 1 u.k.k. zostały rozstrzygnięte dopiero wyrokiem Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 11 września 2019 r. w sprawie C-383/18, a co za tym idzie powyższy obowiązek można byłoby ewentualnie nałożyć jedynie w stosunku do konsumentów, którzy w okresie od dnia 11 września 2019 r. do dnia 30 września 2019 r. spłacili n skarżącego pożyczkę przed terminem, a także całkowicie nieuprawnione stwierdzenie, że zwrotu części opłaty przygotowawczej należy dokonać proporcjonalnie do okresu, o który skrócono czas obowiązywania umowy pożyczki w sytuacji gdy Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej nie wskazał w jaki sposób należy wyliczyć kwotę do zwrotu konsumentowi;

5. art. 20 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz.U. Nr 78, poz. 483 z późn. zm.-dalej jako: Konstytucja) i zasad społecznej gospodarki rynkowej opartej na wolności działalności gospodarczej, własności prywatnej oraz solidarności, dialogu i współpracy partnerów społecznych objawiająca się, w tym że organ nie będąc uprawniony do wydawania wiążącej wykładni przepisów prawa wydał wspólnie z Rzecznikiem Finansowym stanowisko z dnia 16 maja 2016 r. zgodnie z którym narzuca metody liniowego liczenia opłat do zmniejszenia, w związku z wcześniejszą spłatą kredytu pomimo faktu, że Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 11 września 2019 r. w sprawie C-383/18 nie wskazał w jaki sposób powinny one być liczone, a należy wskazać, że kredytodawcy ponoszą koszty związane z udzielenie kredytu konsumenckiego w momencie jego udzielenia, a co za tym idzie zgodnie ze stanowiskiem organu w przypadku wcześniejsze spłaty kredytu przez konsumenta faktycznie prowadzą działalność gospodarczą na podstawie, której nie mogą nawet pokryć kosztów jej prowadzenia.

Z uwagi na powyższe zarzuty Odwołujący wniósł o uwzględnienie odwołania, a co za tym idzie o:

1. stwierdzenie nieważności decyzji jako wydanej z naruszeniem przepisów o właściwości zgodnie z art. 156 § 1 pkt 1) k.p.a. w zw. z art. 83 u.o.k.k,

2. zasądzenie od organu na rzecz skarżącego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

a na wypadek nieuwzględnienia powyższego wniosku, wniósł o:

3. zmianę decyzji w zaskarżonej części, tj. w zakresie punktu I, II, III oraz V, poprzez umorzenie postępowania administracyjnego z uwagi brak podstaw do uznania, że działania skarżącego wskazane w punkcie I, II stanowią praktyki naruszające zbiorowe interesy konsumentów, przy jednoczesnym uchyleniu punktu III;

4. zasądzenie od organu na rzecz skarżącego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wniósł o:

1. oddalenie odwołania,
2. zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

(...) S.A. z siedzibą w G. jest spółką prawa handlowego, wpisaną do Krajowego Rejestru Sądowego, pod numerem KRS: (...). W zakresie działalności gospodarczej Spółka zajmuje się m.in. udzieleniem pożyczek gotówkowych.

Spółka jest również wpisana - pod nr (...) - do rejestru instytucji pożyczkowych, prowadzonego przez Komisję Nadzoru Finansowego.

Spółka, udziela kredytów konsumenckich i w ramach tej działalności zawiera z konsumentami umowy pożyczki, wymienione w art. 3 ust. 2 pkt 1 ukk, posługując się wzorcem umowy pn. „Umowa pożyczki nr ...”. Wzorec ten stosowany jest od 1 marca 2016 r. Umowy pożyczki Spółka zawiera z konsumentami także przy udziale pośredników (działających w imieniu Spółki na podstawie „Umowy z Pośrednikiem”) w lokalu pod adresem siedziby Spółki oraz w lokalach pośredników (115 lokali należących do podmiotów będących pośrednikami). /k. 13, t. II akt adm./

Spółka - w związku z zawieranymi umowami pożyczki - oprócz odsetek, obciąża dodatkowo pożyczkobiorców następującymi kosztami:

- a) „opłata przygotowawcza” - naliczana z tytułu kosztów związanych z rozpatrzeniem wniosku o udzielenie pożyczki, oceny zdolności kredytowej, przygotowania, doręczenia i podpisania umowy pożyczki (§ 2 ust. 2a) Umowy),
- b) „opłata administracyjna” - naliczana z tytułu kosztów obsługi pożyczki, ustanowienia zabezpieczeń, wyceny ryzyka, utrzymania baz danych zgodnie z obowiązującymi przepisami (§ 2 ust. 2b) Umowy).
- c) W Umowie Spółka zamieściła postanowienie § 4 ust. 5 o treści: "Wcześniejsza spłata obejmuje całkowitą kwotę pożyczki wskazaną w par. 2 ust. 1, opłatę przygotowawczą, opłatę administracyjną oraz odsetki o których mowa w par. 2 ust. 2a), b) oraz c). Odsetki oraz opłata administracyjna zostaną pomniejszone zgodnie z par. 4 ust. 3 to znaczy proporcjonalnie za okres o który skrócono czas obowiązywania Umowy, w związku z wcześniejszą spłatą."
- d) W niniejszym postanowieniu Spółka zastrzegła zatem obniżenie całkowitego kosztu pożyczki w przypadku wcześniejszej całkowitej jej spłaty, wyłączając z obniżenia opłatę przygotowawczą (poprzez pominięcie tej opłaty w 2 zd. cytowanego postanowienia Umowy), jako podlegającej rozliczeniu w takim przypadku.
- e) Ponadto, w Umowie Spółka zamieściła postanowienie § 4 ust. 2 o treści: "O zamiarze dokonania spłaty pożyczki przed terminem, Pożyczkobiorca powinien poinformować Pożyczkodawcę na co najmniej 3 dni przed planowanym terminem spłaty w przeciwnym razie wpłata ta może zostać zaliczona przez Pożyczkodawcę na spłatę kolejnych rat pożyczki, opłat oraz odsetek zgodnie z obowiązującą Umową oraz Harmonogramem spłat".
- f) W tym postanowieniu Spółka zastrzegła zatem obowiązek przekazania przez konsumenta wcześniejszej informacji (co najmniej 3 dni przed dokonaniem spłaty) o zamiarze wcześniejszej spłaty kredytu pod rygorem odmiennego rozliczenia tej wpłaty, tj. na spłatę kolejnych rat, zgodnie z harmonogramem.

g) Ustalono również, iż w Umowie Spółka zamieściła § 4 ust.1) o treści: „Pożyczkobiorca ma prawo, w każdym czasie do spłaty całości lub części pożyczki przed ustalonym w niniejszej Umowie terminem.

Jednocześnie przytoczony wyżej § 4 ust. 5 Umowy dotyczący wcześniejszej spłaty kredytu nie wskazywał, czy zawarte w nim zasady rozliczenia przy wcześniejszej spłacie pożyczki, dotyczą również spłaty częściowej. /k. 83-84, t. I akt adm./

W piśmie z dnia 17 września 2019 r., (...) oświadczyła, iż - w związku z wyrokiem TSUE z dnia 11 września 2019 r. - dokona stosownych zmian w stosowanych wzorcach umownych, modyfikując treść § 4 ust. 2 i ust. 5 i nadając im następujące brzmienie:

- § 4 ust. 2: "O zamiarze dokonania spłaty pożyczki przed terminem, Pożyczkobiorca nie musi informować Pożyczkodawcy. Pożyczkobiorca przed planowanym terminem spłaty może skontaktować się z Pożyczkodawcą w celu wskazania mu kwoty niezbędnej do wcześniejszej całkowitej spłaty pożyczki, albo wskazać Pożyczkodawcy, że dokonana wpłata ma być traktowana jako częściowa, wcześniejsza spłata pożyczki lub ma zostać zaliczona przez Pożyczkodawcę na spłatę kolejnych rat pożyczki, prowizji oraz odsetek zgodnie z obowiązującą Umową oraz Harmonogramem spłat”,

- § 4 ust. 5: „Wcześniejsza spłata obejmuje całkowitą kwotę pożyczki wskazaną w par. 2 ust. 1, opłatę przygotowawczą, opłatę administracyjną oraz odsetki o których mowa w par.2 ust. 2a), b) oraz c). Odsetki, opłata przygotowawcza oraz prowizja administracyjna zostaną pomniejszone zgodnie z par. 4 ust. 3 o okres, o który skrócono czas obowiązywania Umowy, w związku ze wcześniejszą spłatą”. /k. 28, t. II akt adm./

Powyższą zmianę wprowadzono na mocy uchwały Zarządu Spółki nr (...) (...) z dnia 17 września 2019 r. - od dnia 1 października 2019 r. /k. 31, t. II akt adm./

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dowody z dokumentów zgromadzonych w postępowaniu administracyjnym oraz twierdzeń stron, które nie były przez żadną ze stron niniejszego postępowania kwestionowane.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył co następuje.

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Bezzasadny jest zarzut naruszenia § 5 ust. 1 pkt. 2 Statutu Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów stanowiącego załącznik do Zarządzenia Nr 272 Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 Grudnia 2019 r. w sprawie nadania statutu Urzędowi Ochrony Konkurencji i Konsumentów w zw. z art. 34 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (t.j. Dz. U. z 2020. Poz. 1076- dalej jako: u.o.k.k.) oraz w zw. z art. 6 i art. 19 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 256 z późn. zm.- dalej jako: k.p.a.).w zw. z art. 83 u.o.kk. poprzez prowadzenie Postępowania przez Delegaturę Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów we W. i wydanie decyzji przez Dyrektora Delegatury z naruszeniem przepisów o właściwości rzeczowej oraz miejscowej, gdyż Delegatura właściwą w przypadku skarżącego, którego siedziba znajduje się w G. powinna być Delegatura w G., co zdaniem skarżącego skutkuje nieważnością decyzji zgodnie z art. 156 §1 pkt 11 k.p.a. w zw. z art. 83 u.o.k.k.

Z przepisów art. 29, art. 31 i art. 33 uokik (w brzmieniu aktualnym na dzień wydania decyzji przez Prezesa UOKiK) bezspornie wynika, że Prezes Urzędu jest centralnym organem administracji rządowej właściwym w sprawach ochrony konkurencji i konsumentów, do zakresu działania którego należy wydawanie decyzji m.in. w sprawach praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, zaś Urząd jest wyłącznie jego aparatem pomocniczym, który nie posiada własnych kompetencji. Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ma strukturę rozczłonkowaną terytorialnie i rzeczowo, albowiem w jego skład wchodzi: Centrala w W., delegatury Urzędu w B., G., K., K., L., Ł., P., W. i W. oraz laboratoria nadzorowane przez Prezesa Urzędu (art. 33 uokik). Delegaturami Urzędu kierują dyrektorzy delegatur (art. 33 ust. 2 uokik). Dyrektorzy delegatur nie są organami administracji i nie mogą wydawać decyzji administracyjnych we własnym imieniu, albowiem ustawodawca nie przyznał im takich kompetencji. Jednakże dyrektorzy delegatur wydają decyzje w imieniu Prezesa Urzędu na podstawie pełnomocnictwa administracyjnego,

tj. upoważnienia wynikającego z mocy ustawy (art. 33 ust. 6 uokik) albo upoważnienia udzielonego przez właściwy organ (art. 268a k.p.a. w związku z § 2 ust. 1 i ust. 3 zarządzenia nr 146 Prezesa Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2008 r. w sprawie nadania statutu Urzędowi Ochrony Konkurencji i Konsumentów, M.P. Nr 97, poz. 846 z późn. zm., zwanego dalej Statutem Urzędu). Przy tym, istnienie w danej sprawie ustawowego upoważnienia powoduje, że zbędne jest udzielenie upoważnienia przez Prezesa Urzędu. zgodnie z treścią art. 33 ust. 6 ustawy decyzje i postanowienia w sprawach z zakresu właściwości delegatur oraz w sprawach przekazanych do załatwienia przez Prezesa Urzędu na podstawie ust. 5, dyrektorzy delegatur wydają w imieniu Prezesa Urzędu. Oznacza to istnienie ustawowego pełnomocnictwa administracyjnego na rzecz dyrektora delegatury w dwóch sytuacjach: gdy sprawa należy do właściwości delegatury na podstawie przepisów rozporządzenia, bądź gdy sprawa została przekazana do załatwienia delegaturze przez Prezesa Urzędu. Istnienie ustawowego pełnomocnictwa administracyjnego zostało przewidziane na rzecz dyrektorów delegatur, albowiem skoro zgodnie z przepisami wydanego na podstawie art. 33 ust. 3 uokik rozporządzenia delegatury są właściwe miejscowo i rzeczowo do załatwiania określonej części spraw, nadmiernym obciążeniem byłoby wymaganie od Prezesa Urzędu udzielania każdorazowo upoważnienia do załatwienia danej sprawy. Natomiast w nietypowych sytuacjach Prezes Urzędu ma możliwość udzielenia takiego upoważnienia dyrektorom delegatur na podstawie art. 268a k.p.a. w zw. z § 2 ust. 1 i ust. 3 Statutu Urzędu. Przepisy te przewidują możliwość udzielenia upoważnienia do podejmowania decyzji w imieniu Prezesa Urzędu, w określonych sprawach, nie tylko dyrektorom delegatur, ale także innym osobom wymienionym w § 2 ust. 1 Statutu Urzędu, tj. wiceprezesom, dyrektorowi generalnemu oraz dyrektorom komórek organizacyjnych wymienionych w § 4 ust. 1 (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 9 września 2015 r., III SK 40/14, LEX nr 1792428 i z dnia 23 maja 2017 r., III SK 35/16, LEX nr 2312220).

Sąd podziela stanowisko zajęte przez Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 23 stycznia 2018 r., VII AGa 808/18, wskazał, że brak uzasadnienia "szczególnie uzasadnionego przypadku" przy przekazaniu sprawy przez Prezesa Urzędu nie powoduje, iż decyzja wydana przez dyrektora Delegatury Urzędu jest wydana z naruszeniem przepisów o właściwości. O takim naruszeniu można by mówić w przypadku wydania decyzji przez dyrektora Delegatury Urzędu bez stosownego przekazania sprawy przez Prezesa Urzędu. Natomiast, jeżeli sprawa została przekazana Delegaturze Urzędu do załatwienia, jej dyrektor wydaje decyzję w imieniu Prezesa UOKiK, w ramach wewnętrznej dekoncentracji kompetencji w aparacie pomocniczym, co oznacza, że pojęcie "właściwość" w art. 33 ust. 3 ustawy jest użyte przez ustawodawcę w innym znaczeniu, niż w przepisach k.p.a. W tej sytuacji decyzja jest traktowana jako wydana przez umocowany ustawowo organ i nie może być mowy o naruszeniu przepisów o właściwości. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 września 2015 r., III SK 40/14, LEX nr 1792428).

Bezzasadny jest również zarzut naruszenia art. 7 k.p.a. w zw. z art. 83 u.o.k.k. oraz art. 233 § 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 1460 z późn. zm.- dalej jako: k.p.c.) w zw. z art. 84 u.o.k.k., polegające na braku wszechstronnego rozważenia zebranego materiału oraz ocenie wiarygodności i mocy dowodów w sposób sprzeczny z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, skutkujące błędnym i dowolnym ustaleniem stanu faktycznego sprawy. W pierwszym rzędzie zważyć należy, że wskazywane przez powód a fakty nie mają istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, a w szczególności ustalenia faktu stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów.

Nie ma znaczenia dla sprawy, czy powód w chwili wnoszenia odwołania dysponował środkami pobranymi od konsumentów z tytułu nieobniżania w przypadku wcześniejszej spłaty opłaty przygotowawczej w sytuacji, skoro środków tych nie zwrócił konsumentom.

Powód formułując zarzut nieuwzględnienie przez organ prokonsumenckiej postawy skarżącego w toku postępowania objawiającej się zmianami zapisów umownych w toku postępowania, a także niejasności przepisów w przypadku praktyki wskazanej w pkt I decyzji, sam sobie przeczy w dalszej części zarzutu. Skoro bowiem powód miał wątpliwości interpretacyjne, to trzymanie się niekorzystnej dla konsumenta wykładni aż do czasu rozstrzygnięć Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (wyrok z dnia 11 września 2019 r. w sprawie C-383/18) , w żadnym przypadku nie może być uznane za przejaw prokonsumenckiej postawy. Należy przy tym podkreślić, że skoro w niniejszej sprawie pozwany nie nałożył na powoda kary pieniężnej, to postawa powoda i jego subiektywne uwarunkowania nie miały

znaczenia. Naruszenie art. 24 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów nie jest związane z istnieniem winy, czy nawet świadomości po stronie naruszającego.

Brak jest również podstaw do uznania za błędne i dowolne ustalenie, że postanowienie § 4 ust. 2 stosowanego przez skarżącego wzorca umowy pożyczki uniemożliwiało pożyczkobiorcy bezwarunkowe skorzystanie z uprawnienia do przedterminowej spłaty kredytu z pominięciem. W sprawie jest bezsporne, że powód od dnia 19 grudnia 2018 r., przedsiębiorca stosował § 4 ust. 2 umowy, o treści:

„O zamiarze dokonania spłaty pożyczki przed terminem, Pożyczkobiorca może poinformować Pożyczkodawcę na co najmniej 3 dni przed planowanym terminem spłaty w celu wskazania mu kwoty niezbędnej do wcześniejszej całkowitej spłaty pożyczki albo wskazać Pożyczkodawcy, że dokonana wpłata ma być traktowana jako częściowa spłata pożyczki lub ma zostać zaliczona przez Pożyczkodawcę na spłatę kolejnych rat pożyczki, opłat oraz odsetek zgodnie z obowiązującą Umową oraz Harmonogramem spłat”.

Treść tego zapisu jest jasna i jednoznacznie nakłada na konsumenta obowiązek poinformowania powoda o zamiarze dokonania spłaty pożyczki przed terminem na co najmniej 3 dni przed tą czynnością. Równocześnie powód nie przedstawił żadnego dowodu świadczącego że zgodny zamiar stron i cel umowy, nie odpowiadał jej dosłownemu brzmieniu. Nie jest, w związku z tym, trafny zarzut naruszenia art. 27 ust. 1 i ust 2 u.o.k.k., w związku z art. 24 ust. 1 i 2 u.o.k.k. oraz art. 48 ust. 2 u.k.k., gdyż bezprawne nałożenie na konsumenta uciążliwego obowiązku powiadamiania powoda o zamiarze spłaty pożyczki i konieczność czekania z tą czynnością 3 dni, miało dla konsumentów negatywne konsekwencje, gdyż pożyczkobiorca musiał ponosić koszty pożyczki przez ten czas.

Bezzasadny jest zarzut naruszenia art. 27 ust. 1 i ust 2 u.o.k.k., w związku z art. 24 ust. 1 i 2 u.o.k.k. oraz art. 49 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 1083 - dalej jako u.k.k.) polegające na błędnym przyjęciu, że skarżący nie obniżał całkowitego kosztu kredytu o koszty kredytu, które dotyczą okresu, o który skrócono czas obowiązywania umowy w przypadku spłaty całości pożyczki przed terminem spłaty określonym w umowie pożyczki, podczas gdy skarżący odpowiednio obniżał koszty pożyczki, które były związane z okresem kredytowania w przypadku jej wcześniejszej spłaty tj. odsetek oraz opłaty administracyjnej, a zatem nie stosował praktyki, co do której można by uznać, że narusza zbiorowe interesy konsumentów, a brak obniżenia przy wcześniejszej spłacie opłaty przygotowawczej wynikał z faktu, że dotyczyła ona kosztów ponoszonych przez skarżącego nie związanych z okresem kredytowania, a brzmienie art. 49 ust. 1 u.k.k. budziło wątpliwości interpretacyjne, które zostały rozstrzygnięte dopiero wyrokiem Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 11 września 2019 r. w sprawie C-383/18.

Zgodnie z art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, zakazane jest stosowanie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie się godzące w nie sprzeczne z prawem lub dobrymi obyczajami zachowanie przedsiębiorcy. W świetle powyższego nie budzi wątpliwości, że naruszenie art. 49 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim narusza zbiorowe interesy konsumentów stanowi i stanowi podstawę do wydania decyzji przewidzianej w art. 27 ust 2 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Naruszenie prawa jest kategorią obiektywną, polegająca na zachowaniu się niezgodnym z treścią prawa. Istnienie wątpliwości interpretacyjnych jest indyferentne dla faktu naruszenia prawa. Wykładnia, a więc interpretacja prawa jest procesem zmierzającym do ustalenia znaczenia przepisu prawa i ustalenia treści zawartych w nim norm prawnych. Nie tworzy on więc nowego obowiązku lecz wywodzi go z istniejącej normy prawnej. Wątpliwości interpretacyjne podmiotu nie mają w związku z tym znaczenia dla oceny, czy jego zachowanie naruszało prawo, czy nie.

Należy mieć też na uwadze, że powód jako przedsiębiorca prowadzący działalność w zakresie udzielania kredytów konsumenckich znał zarówno treść art. 22 ust. 3 dyrektywy (...) jak i okoliczności, zobowiązuje państwa członkowskie do zapewnienia, aby przepisy, które przyjmują one w celu wykonania tej dyrektywy, nie mogły być obchodzone poprzez sposób formułowania umów. Miał również świadomość, że gdyby obniżenie kredytu mogło ograniczyć się do uwzględnienia jedynie kosztów przedstawionych przez kredytodawcę jako zależne od okresu obowiązywania

umowy, pociągałoby za sobą ryzyko, że konsument zostanie obciążony wyższymi jednorazowymi płatnościami w chwili zawarcia umowy o kredyt, ponieważ kredytodawca mógłby próbować ograniczyć do minimum koszty zależne od okresu obowiązywania umowy.

Ponadto, w przypadku wcześniejszej spłaty kredytu kredytodawca wcześniej odzyskuje pożyczoną sumę, która jest wówczas dostępna do celów ewentualnego zawarcia nowej umowy o kredyt.

Powód mógł zatem oszacować ryzyko stosowania przyjętej przez siebie wykładni w świetle treści dyrektywy (...).

Odnosząc się do zarzutów naruszenia art.26 ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, zważyć należało, że przepis ten stanowi, że w decyzji, o której mowa w ust. 1, Prezes Urzędu może określić środki usunięcia trwających skutków naruszenia zbiorowych interesów konsumentów w celu zapewnienia wykonania nakazu, w szczególności zobowiązać przedsiębiorcę do złożenia jednokrotnego lub wielokrotnego oświadczenia o treści i w formie określonej w decyzji. Użyte słowo „może” oznacza, że uprawnienie do środka usunięcia trwających skutków naruszenia zbiorowych interesów konsumentów w celu zapewnienia wykonania nakazu należy do sfery tzw. uznania administracyjnego. Do organu administracji należy ocena przesłanek wydania określonej decyzji uznaniowej, jak również - niezależnie od wyników tej oceny - wybór jednego z możliwych sposobów rozstrzygnięcia sprawy. Uznaniowy charakter decyzji nie wyłącza dopuszczalności jej kontroli sądowej, ale ją ogranicza. Sądowa kontrola tego rodzaju decyzji obejmuje zatem jedynie ocenę, czy postępowanie poprzedzające jej wydanie zostało przeprowadzone w zgodzie z przepisami prawa - czy podjęto wszelkie niezbędne kroki do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego, czy zebrano zatem wszystkie dowody w celu ustalenia istnienia bądź nieistnienia ustawowych przesłanek decyzji uznaniowej oraz czy decyzja ta nie nosi cech dowolności. Sam wybór rozstrzygnięcia, którego organ dokonuje samodzielnie kierując się pozaprawnymi kryteriami słuszności i celowości, pozostaje poza kontrolą sądowo-administracyjną (wyroki NSA z: 28 sierpnia 1996 r., ; 11 września 1996 r., SA/Ka 1543/95; 14 kwietnia 1999 r., I SA/Łd 494/97; 5 listopada 1998 r., III SA 1745/97; 12 kwietnia 2000 r., ; 22 maja 2001 r., III SA 2372/00; 18 października 2001 r., II SA 3340/00; 11 kwietnia 2003 r., III SA 1344/02; 26 października 2012 r., ; zob. też wyrok WSA w Szczecinie z 12 stycznia 2005 r., SA/Sz 2459/03; wyrok WSA w Kielcach z 23 sierpnia 2006 r., I SA/Ke 172/06; wyroki WSA w Gorzowie Wielkopolskim z 13 listopada 2008 r., I SA/Go 641/08 oraz z 16 lipca 2015 r., ; wyrok WSA w Gliwicach z 18 listopada 2009 r., IV SA/Gl 303/09; wyrok WSA w Poznaniu z 10 lutego 2011 r., IV SA/Po 1035/10; wyrok WSA w Olsztynie z 19 marca 2015 r., II SA/Ol 43/15; wyroki WSA w W. z: 3 października 2005 r., ; 28 lutego 2006 r., II SA/Wa 2137/05; 29 marca 2011 r., II SA/Wa 219/11; 23 stycznia 2019 r., VI SA/Wa 1678/18) – (Wyrok SN z 27.11.2019 r., I NSK 95/18, LEX nr 2817533.).

Ponieważ z przedstawionych wyżej względów wydanie decyzji określonej art.26 ust. 1 ustawy okoliczności było zasadne istniała podstawa do skorzystania przez Prezesa UOKiK z uprawnienia określonego w ust. 2 tego przepisu.

Równocześnie zważyć należało, że powód nie przedstawił zarzutu przekroczenia granic uznania administracyjnego ograniczając się do ograniczenia orzeczonego środka do bardziej względnego dla siebie zakresu.

Wobec powyższego, zarzuty naruszenia art. 26 ust. 2 w zw. z art. 27 ust. 4 u.o.k.k. należało uznać za bezzasadne.

Zważyć również należało, że zarzut naruszenia art. 20 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. Nr 78, poz. 483 z późn. zm.- dalej jako: Konstytucja) i zasad społecznej gospodarki rynkowej opartej na wolności działalności gospodarczej, własności prywatnej oraz solidarności, dialogu i współpracy partnerów społecznych objawiająca się, w tym że organ nie będąc uprawniony do wydawania wiążącej wykładni przepisów prawa wydał wspólnie z Rzecznikiem Finansowym stanowisko z dnia 16 maja 2016 r. zgodnie z którym narzuca metody liniowego liczenia opłat do zmniejszenia, w związku z wcześniejszą spłatą kredytu pomimo faktu, że Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 11 września 2019 r. w sprawie C-383/18 nie wskazał w jaki sposób powinny one być liczone, a należy wskazać, że kredytodawcy ponoszą koszty związane z udzielenie kredytu konsumenckiego w momencie jego udzielenia, a co za tym idzie zgodnie ze stanowiskiem organu w przypadku wcześniejsze spłaty kredytu przez konsumenta faktycznie prowadzą działalność gospodarczą na podstawie, której nie mogą nawet pokryć kosztów jej prowadzenia, pozostaje bez związku z przedmiotem sprawy. Stanowisko Prezesa UOKiK podjęte wspólnie z Rzecznikiem Finansowym z dnia 16 maja 2016 r. nie stanowi źródła prawa i nie stanowiło podstawy

prawnej wydania przedmiotowej decyzji. Twierdzenie, że decyzja narusza konstytucyjne prawa powoda, ponieważ stosował art. 49 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim, według własnej, jednostronnie korzystnej wykładni i w związku z tym nie mógł przewidzieć obowiązku zwrotu opłat przygotowawczych jest w swej istocie kuriozalne i stanowi przejaw wybiórczego stosowania norm prawnych. Zgodnie z art. 20 Konstytucji Społeczna gospodarka rynkowa oparta na wolności działalności gospodarczej, własności prywatnej oraz solidarności, dialogu i współpracy partnerów społecznych stanowi podstawę ustroju gospodarczego Rzeczypospolitej Polskiej. Wolność działalności gospodarczej nie jest nieograniczona. Ograniczenie wolności działalności gospodarczej jest dopuszczalne w drodze ustawy, ze względu na ważny interes publiczny (art.22 Konstytucji). Przedsiębiorca obowiązany jest przestrzegać norm ustawowych a nie ich własnej interpretacji. Podkreślenia wymaga również treść art. 76 Konstytucji, zgodnie z którą władze publiczne chronią konsumentów, użytkowników i najemców przed działaniami zagrażającymi ich zdrowiu, prywatności i bezpieczeństwu oraz przed nieuczciwymi praktykami rynkowymi. Zakres tej ochrony określa ustawa.

Na marginesie stwierdzić też należy, że zamknięty katalog rozstrzygnięć Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w sprawach z zakresu ochrony konkurencji i konsumentów oraz w sprawie praktyk nieuczciwie wykorzystujących przewagę kontraktową określa przepis art.479^{31a} k.c., który nie przewiduje możliwości orzeczenia wnioskowanej przez powoda „stwierdzenia nieważności decyzji jako wydanej z naruszeniem przepisów o właściwości zgodnie z art. 156 § 1 pkt 1) k.p.a. w zw. z art. 83 u.o.k.k.”.

Z tych względów odwołanie należało oddalić jako bezzasadne (art.479^{31a} § 1 k.p.c.).

O kosztach postępowania orzeczono stosownie do wyniku sporu zasądzając na rzecz pozwanego koszty zastępstwa procesowego według norm przepisanych (art.98 k.p.c.)